

BÉKEHÍRNÖK

A BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA



XIII. (LXIII.) ÉVF. 19. SZ.

„A jövődő a béke emberé”

1969. OKTÓBER

Gondolatok hálaadónapra

A hálaadás fogalmát — többek között — a „tódáh” szó jelöli a héber nyelvben. Kalandozunk most egy kissé e szó körül, hogy még teljesebb legyen a hálaadásról alkotott képünk!

1. A szó elsősorban konfessziót, hitvallást jelent. Valóban. Hálaadásunk *irányulása* hitvallás. Az, hogy ki felé fordulunk hálánkkal, meghatározza igazi énünket.

A sorrendiség is fontos szempont. Kinek vagyunk *először* hálásak? Megszabadulás után sokan engedik kitörni a fohászt ajkukon: „hála Istennek!” Kérdés, hogy komoly-e ez az *első* hálaadás, vagy az a komoly, ami sokszor csútan következik, a logikai megfajtás: „igen, ez nem is történhetett másként — csak egy kicsit megijedtem — azt hittem, Isten megitt, pedig nem kellett ehhez a szabaduláshoz Isten, végeredményben én voltam bölcs, ügyes...” Elnémul ajkunk, napirendre térünk a történetek fölött, Isten újra sokadranó „tényező” lesz csupán életünkben. Legyen komoly a hálaadásunk Isten felé! *Először Isten felé!*

Konfesszió hálaadásunk olyan szempontból is, hogy *miért* adunk hálát. Általában hajlamosak vagyunk arra, hogy az anyagi áldások érzékenyen érintsenek bennünket. Azonnal hálát vált ki belőlünk pl. valami ajándék. Ez helyes, de hol van még az igei tanács mércéjétől: „mindenben hálát adjatok!” (1 Thes 5:18), nem is szólva Jakab biztatásáról, mely szerint örömmel kell fogadnunk a próbákat is, hisz megerősítésünket célozzák (Jak 1:2—3).

Tegyük hitvallást érett férfiúságról azzal, hogy *mindenben hálásak legyünk!*

Hálánk *milyensége* is hitvallás. Gondolok itt a hála mértékére; jelképes vagy gyakorlati voltára, esetlegességére, kizárólagosságára, tar-

(Folytatás a 150. oldalon)

„Aki hálával áldozik...”

Zsoltárok 50:23

Az a bűnbocsánat, az a teljes kegyelem, amelyet az önmagát megáldozó teljes szeretet hozott nekünk, a mi hálaadásunk legmélyebb és legszilárdabb alapja. Pál apostol is ezt a gondolatot juttatja kifejezésre, amikor így szól: „Áldott legyen az Isten, a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban” (Ef 1:3).

Ebből az Igéből a hála igénye hangzik felénk. Isten azt akarja, hogy mi hálás emberek legyünk. A jó és igaz emberi élet alapja a hálaadás, a háládatosság.

Csak annak az embernek lehet reménye a jövőre nézve, akiben lángol a hálaadás tüze a múltban elvett áldásokért. A hálaadás: magvetés az újabb áldások elnyerése számára. A hálás ember Jézus szívének örömet szerez. A tíz belpoklos közül az az egy idegen, amelyik nemcsak kérni és kapni akar, örömet szerzett Jézusnak, mert nem maradt hálátlan, visszajött és megköszönte a jót. Hálás élete Krisztus áldásának újabb gyümölcsét érlelte meg. Így szólott neki Jézus: „A te hited téged megtartott” (Lk 17:19 b). Ha a hívő az elvett áldások után nem tér vissza Krisztushoz hálát adni, akkor nem számíthat nagyobb és újabb áldásokra. A hálátlanság elzárja azokat a csatornákat, amelyeken a mi Urunk áldása csörgedez életünkbe. A hálátlanság megfoszt minket az Isten újabb áldásától.

Az áldásoktól még nagyobb áldásokhoz vezet a kegyelem útja, de csak akkor, ha hálánk mindig viszsztatérít az Isten közelségébe minket.

A jól gyakorolt keresztyén élet nem más, hálaáldozat. A hála alap tulajdonság; motorja, előre lendítő ereje a lelki életnek. A hála nem érzelmi ellágyulás, szentimentális meghatódottság, hanem mindig áldozatra kész, cselekvő lelkület.

Könnyítsük hát meg hálartartozás-tól megtérhelt szívünket, mégpedig úgy, hogy éljük a hálás, szolgáló szeretet életét.

Az Ige figyelmeztet arra is, hogy erre az útra vigyázni kell! Nézzük meg közelebbről ezt az utat. Az élet nagy törvénye az áldozat. Mindennek, ami jó, igaz, becses, ára van. A földön a gyom magától nő. A búzát azonban gondos munka által teszi Isten számunkra kenyérré: A gyermek úgy nő fel, hogy valakinek virrasztani, verítékezni kell érte. Az út tehát, amire vigyáz-nunk kell, éppen ez: „Az áldozatos életnek az útja.” A hála és az áldo-at egybetartozik.

A hálának gyümölcse az áldozat, az áldozatnak indítója a hála. A mi életünkben az áldásoknak áldozatokká kell válniuk, mert csak így módon sokasodhatnak. Az oltárra letett áldások mellé az Úr nagyobb áldásokat helyez. Az Úr Jézus cselekedetét figyelve láthatjuk, hogy az őt kenyér feláldozása 12 telekosár kenyeret hozott. A sareptai özvegy illéssel megosztott olaja maradandóvá tette az áldást az özvegy életében: „A korsóbeli olaj nem kevesült meg” (1 Kir 17:16). Ábrahámnak azért kellett fiát az oltárra tennie, hogy az Isten alkalmat vehessen a nagyobb áldások kiárasztására. Az áldozat után ezt hallhatta Ábrahám: „En magamra esküszöm, azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedted, és nem kedvezted a te fiadnak, a te egyetlencgyednek: Hogy megáldván megáldalak téged, és bőségesen meg-számítom a te magodat, mint az ég csillagait” (1 Móz 22:16—17 a).

Ó, mi hány-szor elzárjuk az utat a nagyobb áldások előtt olyankor, amikor a nyert áldásokat visszartartjuk, ahelyett, hogy átváltottuk volna áldozatokká. Minden felülről jövő fénysugár veszíti fénytartal-

(Folytatás a 150. oldalon)

mát, ha gyümölcsként nem áldozat a következménye. Szép a hálaadás, de ennek magasabb foka az áldozat. Ezért mondja a Zsoltáros: „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem.” Tanuljunk a Báránytól. Jézus minden felülről vett áldást áldozattá változtatott át, míg végül mindent ama nagy áldozatban a keresztre helyezett. Így válhatott élete kiolt-hatatlan életté.

Igénk azt is elmondja, hogy Isten szabadítása azoké, akik a hála és az áldozat útjára vigyáznak.

Jézus Krisztus úgy vigyázott erre az útra, hogy szolgált másokért. Megmaradt ezen az úton. Pedig ott a hegyen a kísértő le akarta Őt téríteni a hálás áldozat útjáról. Ígért neki más utakat. A Golgotán sem szállt le a keresztről, pedig moncották neki: szabadítsa meg magát. Jézus Krisztus vigyázott az áldozat útjára s ez abból is látszik, hogy a kereszten is tudott imádkozni és megbocsátani. Így lett övé a győzelem és a szabadulás.

Ne térjünk le a hálás áldozat útjáról, hanem maradjunk meg azon, hogy így a miénk legyen Istennek áldása.

Most, amikor gyülekezeteinkben hálaadó istentiszteleteket tartunk, gondoljunk arra a 60 elaggott öregre, akik a hajdúböszörményi és kiskőrösi szeretetházunkban imádkozó szívvel várják a mi áldozatainkat. Amit tesszünk szívesen, az Úrnál kedves lesz.

Lázi Sándor

Mi a szép?

Az ember benső világa úgy van megalkotva, hogy a szépet kedveli. Ezt a tulajdonságot a bűn még nem irtotta ki egészen az emberből. Általában népiesen azt mondják: „Szép az, ami érdek nélkül tetszik”. Művészileg az olyan alkotás szép, amelyben a részek és az egész aránya harmónikus.

A régi filozófusok véleménye: Aristoteles a szépséget a legjobb ajánló levélnek, Bion idegen birtoknak, Platon a természet előnyének, Theophrastus hallgató családságnak nevezte, mely szavak nélkül rászedi az embert.

A Biblia beszél a természet szépségeiről. „A Sionon, amelynek szépsége jökeletes, fényeskedik Isten” (Zsolt 50:2). A Sion hegy szemet gyönyörködtető, szívet vidámító látvány volt. Különösen azért, mert mély lelki élmények színhelye volt a szerző számára. A Biblia beszél: szép termetről (1 Móz 39:6), szép gyerekekről (2 Móz 2:2), szép sátorról (3 Móz 24:5), szép ruházatról (És 33:16), szép kövekről (Lk 21:5), szép időről (Mt 16:2). De a példabeszédek szerzője azt is hangsúlyozza, hogy „hiábavaló a szépség” (Zl 1:30).

Isten ígéje az erkölcsi szépre helyezi a hangsúlyt. Ezért mondja: „Mily szépek a hegyeken az örömmondónak lábai, aki békeséget hirdet, jót mond...” (És 52:7). A maratoni futó a győzelem hírért vitte népének, átadta és meghalt. A béke hírnöke hegyeken, úttalan pusztákon, akadályokon át viszi a vigasztalást. Iárait belepi a por, megsebzik a tüskék, mégis fáradhatatlan; mert szeret és önzetlen. Ez az erkölcsi szép alapja. Az Úr Jézusra vonatkozik a 45. zsoltár 3. verse: „Szébb, szébb vagy az ember fiaival”. „Ia ezt egybevetjük Ésaías 53. fejezetének 2. versével: „Nem vala ábrázása kívánatos”, rádöbbenünk, hogy itt erkölcsi szépről van szó mindenek előtt. Mikor az Úr Jézus testét megtörte a fájdalom, erkölcsiileg akkor volt a legszebb, mert a szeretet áldozati oltárán égett el testi szépsége.

A természet adta szépség önmagában nem elég, ez lehet lélektelen, értéktelen és mulandó. Az erkölcsi szép maradandó, fiatalon és idős korban egyaránt megtartható.

Mindenek előtt erkölcsi szépségre törekedjünk!

Gerő Sándor

(Folytatás a 149. oldalról)

tósságára, őszinte vagy képmutató voltára stb.

Kérjük Urunk segítségét ahhoz, hogy hálánk mellette szóló pozitív hitvallás lehessen, és mi magunk is igyekezzünk erre!

2. a „tódáh” jelentésköréhez tartoznak a következő szavak is: dicsőret, magasztalás, dicsőítés, hálaadás.

Igyekeztem bizonyos fokozati sorrendet alkalmazni a felsorolásban. Mind a négy említett fogalom a hála megnyilvánulása. Az első tipikusan emberi jellegű. A legminimálisabb jutalom a dicsőret. Jól-esik. Arra gondolunk ilyenkor, hogy megbecsülnek, értékelnek bennünket. Vannak, akik megelégednek a dicsőrért, de kevesen. Sokan — gondolnánk, túl emberi módon — valami kézzelfoghatót várnak: „hallottuk már ezt, valami honoráriumot kérnénk inkább!” Valóban — úgy tűnik — milyen emberi gondolkodás! Pedig Isten is így gondolkodik. Egyenértékű ajándékot adni képtelenek lennénk. Ezt nem is várja, de a dicsőítő imákkal sem elégszik meg. Cselekedetekre is

szükség van. Hálából fakadó jócselekedetekre! Persze fordítva is igaz lehet ez, töredelmes, bűnbánó, hálás szívet nem pótolhat a legbuzgóbb anyagi áldozat sem (1 Sám 15:22).

A magasztalás és dicsőítés Istenre vonatkozhat csupán, hisz Ő egyedül Isten. A hódolat csak Istent illeti meg.

A hálaadás a hálaamondás magasabb foka. Az előzőekben már esett szó arról, hogy hála a cselekedet szorosan egybekapcsolódna, így is mondhatnánk: el nem választhatók. A „hálaamondás”, mint összetett szó, szinte kiveszett a nyelvünkől, annál patinásabb a „hálaadás”. Ennek oka talán az, hogy a „hálaamondás” összetétel túl gyengének, erőtlennek tűnik. Igen, többre van szükség!

Ha a „hálaadás” összetevőit vizsgáljuk, világos, hogy a hála Isten felé, az adás az emberek felé irányul. Kik ezek az emberek? Ma már nincs szegény ember — menetetőzhetne valaki. Valóban, örömmel látjuk, hogy egyre kevesebb a szegény, de azért lehet jót tenni (Mt 26:11). Ezt a jót szolgálják pl. a szociális otthonok, szeretetintéz-

mények stb., de szolgálhatja ezt a mi cselekvő életünk is.

3. A „tódáh” kollektív jelentést is hordoz magában. Nem csupán az egyénnel kapcsolatos, hanem az egész emberközösséggel. Az egész emberiség háláadását is jelöli.

Missziós feladatunknak kell tekintenünk az emberiség jólétéért folytatott harcot. Krisztus képviselte ezt a vonalat, prédikált, de gyógyított is; beszélt, de kenyeret is adott. Ami a gyógyítás és kenyéradás területét illeti, van tennivalónk. Nem elvonatkoztatva gondolok itt e két fogalomra, lelki gyógyításra és lelki kenyérre, hisz Krisztus testileg is gyógyított és materiális kenyeret is osztott.

Azokat, akik gyógyítható betegségekben pusztulnak, akik kenyér híján vesznek el, mi Krisztus követői, „keresztyén világ” eljuttathatunk olyan életkörülmények közé, hogy nemcsak nekünk köszönnek meg, de Istennek is hálásak lennének érte, fölismerve cselekedeteinkből hitünket, és megismerve hitünk tárgyát, a Mindenható Istent.

A „tódáh” ezekről beszél.

Ifjú Almás Mihály